

SHAMROCK

FINNISH-IRISH SOCIETY RY • 1/2014

MUISTOJA FINNISH-IRISH SOCIETYN VUOSILTA S. 8–9

SISÄLLYS

Pääkirjoitus	2
Uutisia	3
Without giving away the memories... ..	4
Fiddler's Green.....	6
Shamrock 30 vuotta sitten ..	7
Muistoja Finnish-Irish Societyn vuosilta.....	8
Pulvis Tauri.....	10
Clontarfin taistelu	13

Liity jäseneksi!
Ohjeet sivulla 15.

KANNEN KUVA

KUVA: SEPPO NOUSIAINEN

*Glencar Waterfall at Glencar Lough,
Co Leitrim.*

PÄÄKIRJOITUS

RAKKAAT YSTÄVÄT,

Aika kuuluu, kuten jo vanhat roomalaiset sanoivat. Tämän huomaa siitäkin, että Finnish-Irish Society ry viettää tänä vuonna 60-vuotisjuhlaa. Tuntuu kuin olisi vain hetki siitä, kun juhlimme seuran 30-vuotisjuhlaa ja se oli jo vuonna 1984. Juhlittiin toki myös 40- ja 50-vuotisjuhlia, mutta tänä vuonna on tarkoitus juhlia vielä komeammin.

Irish Festival in Finland järjestetään syksyllä ja se on osa tätä juhlintaa. Esiintyjistä emme vielä osaa kertoa mitään, mutta taso tulee olemaan korkea.

Juhlavuosi näkyy ja kuuluu voimakkaasti seuran toiminnassa monin tavoin ja ohjelmassa tulee olemaan aika yllätyksellisiäkin tapahtumia. Menneitä muistellaan tietysti paljon, mutta emme kulje selkä edellä, vaan katse tulevaisuuteen suunnattuna.

Jos sinulla, hyvä jäsenemme, on jotain muistoja seuran toiminnasta tai Irlannista, kerro ne meille ja julkaisemme niitä tässä Shamrock-lehdessä.

Olkaamme ylpeitä seuran hienosta menneisyydestä ja pidetään huolta, että tulevaisuus on vieläkin komeampi!

HYVÄÄ ST. PATRICK'S DAYTÄ!

DEAR FRIENDS,

Time flies, as the Old Romans said! You realize it, when you hear, that Finnish-Irish Society ry is celebrating its 60th anniversary this year. It seems that it was just yesterday, when we celebrated 30 years and it was already 1984. Of course, we also celebrated 40 and 50 years. However, this year the celebration is going to be greater!

Irish Festival in Finland will be arranged in autumn and it will be part of the anniversary celebrations. We cannot tell anything about the performers yet, but the standard will be high.

The Anniversary can be seen in all our activities in many ways and there will be many surprises. We shall very much remember the past, but we shall look at the future.

If you, our dear member, have any memories to share of our activities or any new ideas for the future, please do not hesitate to tell us and we can publish them in our Shamrock-magazine.

Let us be proud of the great past of our society, but let us make the future even better!

HAPPY ST. PATRICK'S DAY!

OLLI PELLIKKA
info@finnish-irish.fi
Toiminnanjohtaja
Executive Director

St. Patrick's at O'Malley's

St. Patrick's Day-juhlat perinteiseen tapaan O'Malley's Irish Barissa, Yrjönkatu 26, 00100 Helsinki, maanantaina 17. maaliskuuta kello 19.00 alkaen. Musiikkia soittaa Shannua ja ohjelmassa on lisäksi arpajaiset loistavine palkintoineen. Vapaa pääsy. Tätä ei kannata missata!

EN The Traditional St. Patrick's Day Party will be held again in O'Malley's Irish Bar, Yrjönkatu 26, 00100 Helsinki on Monday 17th March at 7 pm. Music will be performed by Shannua and there will be a Raffle with great prizes. Free Entrance, don't miss it!

Vuosikokous

FINNISH-IRISH SOCIETY RY piti vuoden 2014 sääntömääräisen vuosikokouksensa 15.2.2014 kello 15.00 alkaen O'Malley's Irish Barin Loungessa. Kokouksen puheenjohtajana toimi Suve Pääsukene ja sihteerinä Olli Pellikka. Läsnä oli 20 seuran jäsentä.

PUHEENJOHTAJAKSI valittiin Paula Uitto, varapuheenjohtajaksi Seppo Nousiainen ja jäseniksi Raija Anttila, Tea Byholm, Heli Gåsman, Kai Hinkkanen, Erkki Kiviluoto, Maarit Multamäki, Tero Niini ja Tarja Väyrynen.

UUDEN 2014 jäsenmaksuksi vahvistettiin 22,00 € ensimmäiseltä ja 7,00 € seuraavilta saman talouden jäseniltä.

UUTISIA

Michael Davitt kävi kahdesti Suomessa

"Tiesittekö että irlantilainen kansallissankari Michael Davitt kävi Suomessa, ei kerran vaan kahdesti!"

Näin kertoi tri Andrew Newby Helsingin yliopiston maailman kulttuurien laitokselta (ent. Renvall-instituutti) esitelmätilaisuudessa 12.12.2013 yliopiston tiloissa. Luento oli osa laitoksen luentosarjaa Irlannin historiasta ja kulttuurista. Otsikko oli *"Fenians and Fennomen"*.

Michael Davitt (1846–1906) kävi Suomessa kesäkuussa 1904 ja helmikuussa 1905. Hän tuli Venäjältä, jossa hän oli tutkijan ja lehtimiehen ominaisuudessa kerännyt tietoja Venäjän hallinnon ihmisoikeusrikkomuksista, mm. juutalaispogromeista ja mielenosoittajien väkivaltaisesta taltuttamisesta.

Davittin molemmat matkat olivat dramaattisia. Hänen vierailunsa aikoihin ammuttiin ensin kenraalikuvernööri Bobrikov ja sitten prokuraattori Soinsalo-Soininen, Newby kertoi.

Davittia kiinnosti Suomen suurruhtinaskunnan itsehallinto, joka oli tietynlainen esimerkki itsehallintoa (home rule) ajaville irlantilaisille. Suomessa Davitt tapasi kansallismielisiä poliitikkoja, liikemiehiä ja kulttuurin edustajia (mm. Albert Edelfelt). Matkat saivat julkisuutta niin Suomessa kuin Irlannissakin.

Davitt oli elämänsä ehtoopuolella Suomen vierailun aikoihin. Hän kuoli 1906.

Straiden kylässä Mayossa köyhän vuokratilijäläisen poikana syntynyt Davitt koki kovia nuorena. Hänen perheensä hädettiin vuokratilijelmittään, hän vammautui tehdas-onnettomuudessa ja vietti 7 vuotta englantilaisessa vankilassa feenialaisen Irish Republican Brotherhoodin jäsenenä. Vapauduttuaan vankilaista hän palasi Irlantiin ja perusti Land Leaguen, joka menestyksellä ajoi vuokratilijelmittäjien asiaa maanomistajia vastaan. Liitto käytti joukkovoimaa. Eräs maanomistaja oli kapteeni Boycott. Hänet eristettiin ja saarrettiin; siitä termi boikotti. Davitt liittoutui toisen legendan Charles Stewart Parnellin kanssa ja hänet valittiin Irlannin kansallispuolueen edustajaksi Westminsterin parlamenttiin vuosiksi 1882–92 ja 1895–99. Kansallispuolueen hajottua – ns. Parnell-skandaalin jälkeen – Davitt jätti puoluepolitiikan.

Michael Davittin opetus Suomen ja Irlannin kokemuksista oli että Iso-Britannian hallitus toisaalta paheksui Venäjän Suomea kohtaan harjoittamaan sortoa, muttei toisaalta itse halunnut myöntää Irlannille sitä mitä tsaari kaikesta huolimatta oli suonut Suomelle, itsehallinnon (home rule).

Väitöskirja Dublinin ja Helsingin liikuntapolitiikasta

Tammikuun 17. päivänä 2014 filosofian maisteri Suvi Talja väitteli tohtoriksi Helsingin yliopiston Arppeaum-auditoriossa. Hänen väitöskirjansa aihe oli *"Sport, recreation and space in urban policy – Helsinki and Dublin from the 1940's to the 1980's"* (Liikunta ja tila kaupunkipolitiikassa: Helsinki ja Dublin 1940-luvulta 1980-luvulle).

Suvi Taljan tutkimuksessa verrattiin liikuntapaikkojen kehitystä Helsingissä ja Dublinissa aikana jolloin molemmat kaupungit kokivat kasvun, kaupunkilaistumisen ja modernisoitumisen. Lisäksi ns. Sports for all – liikuntaa kaikille – ideologia levisi maailmalla, ja kaupungit olivat valmiita panostamaan urheilu- ja liikuntapaikoihin, kentiin, uimahalleihin ym.

Erona oli että Helsingissä kaupunginhallinto otti suuremman roolin liikuntapaikkojen tarjonnassa kuin Dublinissa, jossa yksityisillä ja vapaaehtoisilla toimijoilla oli suurempi merkitys. Dublinissa paikallishallinto preferoi sosiaalista asuntotuotantoa, Talja argumentoi.

Hyvin Suvi argumentoi, koska väitteilytilaisuuden jälkeen hänen opponenttinsa, tri Ruth McManus Dublin City Universitystä esitti että väitöskirja hyväksytään. Tilaisuuden kustoksena toimi professori Henrik Meinander.

Suvi Talja asuu Lucanissa Co. Dublinissa.

ROLF JOHANSSON

Without giving away the memories...

.....

TEKSTI: HIS EXCELLENCY DÓNAL DENHAM, *Irish Ambassador for Finland*

H.E. Dónal Denham,
Ambassador of Ireland to Finland

IT ALL STARTED 63 years ago on 15 August, 1950, the Catholic feast of the Assumption... so like many Irish men, my middle name is Mary... but we don't tell anyone that...

And it has been a great privilege to serve my country for almost 40 years now; as a diplomat, the normal pattern is to spend four years or so abroad and three (or less, if you are lucky!) at Headquarters. More importantly, I could not have done it without my far better half, Siobhan, who has been at my side since 1973. She has been the wind beneath my wings.

We met while both of us were undergraduates at Trinity College Dublin. Siobhan was studying Biochemistry and I was enjoying History & Political Science. For those of you who don't know the layout of TCD, the Science blocks are at one end and the Arts at the other so the two rarely meet!

Our encounter was almost a miracle... at the daily RC Mass, which had only recently been held in a staunchly Protestant University founded by Queen Elizabeth the First in 1594. And the rest is history, more or less!

We have four good-looking children fortunately for them; they all take after their mother – two of whom escaped as far away as possible to Australia, alas!

(Nice place but far too far away); our first Grandchild, Paddy, was born there in January. He is the joy and light of our grandparently lives! Thank goodness for Skype! And the other two had the good sense... so far... to stay closer to home in Europe.

Our eldest daughter is a forensic scientist who is the least popular employee in the large UK building society, Nationwide; she is in their internal fraud Division after all.... And our youngest, our baby of 23, has been working for the past two years with Google at their European HQ in Dublin. I am told there are some 2000 employees in situ there, 80% of whom are from European countries other than Ireland. That includes several Finns who seem to be very happy with their new location.

So where might you ask, have our travels taken us so far, apart from Finland and Australia?!? Well, it has been a hard life but someone had to do it... our first posting was to Paris, a slightly delayed honeymoon that has lasted a lifetime! At the time we were there in the '70's, it was the City of Light (still and ever will be) and a great "downtown" city, whose grand boulevards and elegant avenues were there to be strolled around.... We weren't rich even then but you could go a long way on a baguette from the local bakery, a camembert from the local market and a bottle of Red from the local Nicolas... ah, those were the days, my friend! We left France with great regret, contrary to the great Edith Piaf, but also with one child born, a son and heir to our debts, and another on the way... a daughter, or, as the French say, "Le choix du Roi", the choice of Kings...

From there, we went to Zambia, in the heart of mighty Africa, land of "the Smoke That Thunders" (aka the Victoria falls). We arrived there on the eve of the independence of its southern neighbour, Zimbabwe, formerly Southern Rhodesia. What a fascinating time it was

to be there (with a sixteen-month and a six-week-old baby!); Martti Ahtisaari was working for the UN as the SG's Special Representative for Namibia; the government in waiting of which, thinly disguised as the Institute for Namibia, was based in Lusaka. I am fortunate to still have some good friends from that time and terrific memories of the exotic, lush and vibrant adventure that is life on that rapidly developing continent. I am also very proud to have been the first Irish diplomat resident there, starting our aid programme which has now grown beyond recognition. Some of you will know that my deputy here, Marylee Wall, and her spouse, John Regan, were posted to Lusaka before coming to Helsinki, another of life's many coincidences!

From Zambia, we moved back to Ireland and I worked for a while as Editor of our Ministry's in-house publications... but that story is for another time.

I have been fortunate to serve in the United States on two postings and on opposite sides of the country, firstly in Washington DC where I soon learned the difference between "inside the Beltway" and out! I was there during the last two years of the Reagan era and the first two of George Bush The Elder and I loved every minute of it, the intrigue and the drama of observing immense political power being wielded every day... and every so often, for a change, there were the fascinating visits to the Civil War battlefields of hallowed memory, Antietam, Gettysburg, Manassas (aka Bull Run)...

Our other experience, on the West Coast was in complete contrast but just as interesting. 44 million Americans claim Irish heritage and quite a few of those live in the 13 States that I covered out of a small base in San Francisco; from Hawaii to Colorado, from Alaska to New Mexico, the Irish are to be found everywhere! One of the most surpris-

ing discoveries was to stumble upon a 300-strong Irish Society in Albuquerque, New Mexico... what a warm welcome we got!... but it was not unique: even in the Church of Latter Day Saints (Mormon) stronghold that is Salt Lake City, Utah, there is a small but totally committed bunch of Irish Americans, proud as punch of their ancestry! The patchwork quilt of the Irish diaspora is alive and well in the Western US.

Moving on quickly, a spell working on Human Rights and Humanitarian Affairs at our mission to the UN in Geneva brought great job satisfaction; funding from Ireland for the UNHCR, the Red Cross, WHO at a time when The Great Lakes disaster occupied every agenda made a difference, I continue to hope. And a campaign to create the office of High Commissioner for Human Rights in 1993 and to have Mary Robinson selected as the second holder of that office were also highlights of my time there.

My proudest moment to date has to have been my first appointment as an

Ambassador of Ireland, to Lithuania. I was the first resident Irish Ambassador there – yes, that's two Irish flags I have had the honour of planting in foreign parts – and much time and effort was spent in finding both an office and a residence and in recruiting local staff. We spent five years in Lithuania and loved every minute of it... there was the thrill of boarding an Irish naval vessel, the L.E. Niamh, on her visit to Lithuania's only port, Klaipeda, while wearing a suit and tie... the Niamh was doing about 15 knots at the time and I had to leap from the pilot boat onto a rope ladder hanging down her port side... such is the hum-drum lifestyle of an Irish Ambassador!

So, to our final port of call, the lovely city of Helsinki in the dream country of Finland... ahhh! How lucky can one person be in a lifetime to have two superb postings as Ambassador of their country! My only complaint thus far is that time is passing far too quickly! The few days spent participating in the Irish

*Dónal and Siobhan Denham.
Photo: Seppo Nousiainen*

festival of Oulu this last October was a revelation yet again, a testament to the strength and depth of Irish culture and its global impact. And it was a preparation for my aim to get as far North as possible, inside the Arctic Circle, to see the famed Aurora Borealis, the Northern lights. That would be sensational!

YE COMIN' FOR A PINT?

***DJ joka perjantai ja
lauantai klo 22–04.
Luvassa menoa ja
meininkiä!***

TULEVAT KEIKAT:
to 6.3. Elli & Ilja Jalkanen
Sat 15.3. St. Patricks Day Partys
to 20.3. Bry Jones
to 3.4. Wellu Rowaltz
to 17.4. Trio Emilio

Keikat alkavat klo 21.

MANNERHEIMINTIE 5, 00100 HELSINKI
Puh. 010 76 64470 (0,0835 €/puhelu + 0,1209 €/min)
Avoinna: ma–to 15–01, pe–la 15–04.
dubliner.fi

Fiddler's Green

FIDDLER'S GREEN -laulua luullaan usein irlantilaiseksi ja traditionaaliseksi kappaleeksi, mutta se ei ole kumpaakaan.

Tarina myyttisestä paikasta nimeltä Fiddler's Green on pitkään ollut tunnettu eri maiden merenkulkijoiden keskuudessa. Myös ratsuväen sotilailla oli oma Fiddler's Greeninsä.

Tämän vanhaan tarinaan pohjautuvan laulun on kuitenkin tehnyt englantilainen laulaja-lauluntekijä **John Conolly** vuonna 1966. 'Irlantilaisena' lauluna se on tullut tunnetuksi The Dubliners -yhtyeen hienon levytyksen ansiosta. Tässä levytyksessä laulusolistina toimii sympaattisella tavallaan yhtyeen banjon-

soittaja Barney McKenna, joka harvemmin esiintyi laulusolistin roolissa.

Fiddler's Green on tarunomainen paikka, johon vanhat merenkävijät pääsevät maallisen (tai pikemminkin merellisen) vaelluksen päätyttyä – edellyttäen, että heidän osakseen ei ole langennut menolippua helvettiin. Siis eräänlainen "Kalastajien taivas", paikkana nähtävästi usean piirun verran jokamiehen taivasta mieluisampi.

Laulu kertoo, millaisen vanha kalastaja uskoo ja toivoo olevan viimeisen merimatkan- ja Fiddler's Greenin, jonne matka suuntautuu.

KALEVI TOOSI

Irlantilaisten laulujen harrastaja, kääntäjä ja esittäjä jo 70-luvun alusta.

FIDDLER'S GREEN

(Säv. & san. John Conolly)

As I walked by the dockside one evening so fair,
To view the salt waters and take the salt air,
I heard an old fisherman singing a song:
Won't you take me home boys, my time is not long.
Wrap me up in me oilskins and jumper,
No more on the docks I'll be seen,
Just tell me old shipmates, I'm takin' a trip, mates,
And I'll see you some day in Fiddler's Green.

Now Fiddler's Green is a place I heard tell,
Where fishermen go if they don't go to hell,
Where the weather is fair and the dolphins do play,
And the cold coast of Greenland is far, far away.
Wrap me up...

The sky's always clear and there's never a gale,
And the fish jump on board with a swish of their tail.
You can lie at your leisure, there's no work to do,
And the skipper's below making tea for the crew.
Wrap me up...

When you get to the docks and the long trip is through,
There's pubs, there's clubs, and there's lassies there too,
The girls are all pretty and the beer it is free,
And there's bottles of rum growing from every tree.
Wrap me up...

Now I don't want a harp nor a halo, not me
Just give me a breeze and a good rolling sea,
And I'll play me old squeezebox as we sail along,
With the wind in the rigging to sing me a song.
Wrap me up...

FIDDLER'S GREEN

(John Conolly – suom. sanat Kalevi Toosi)

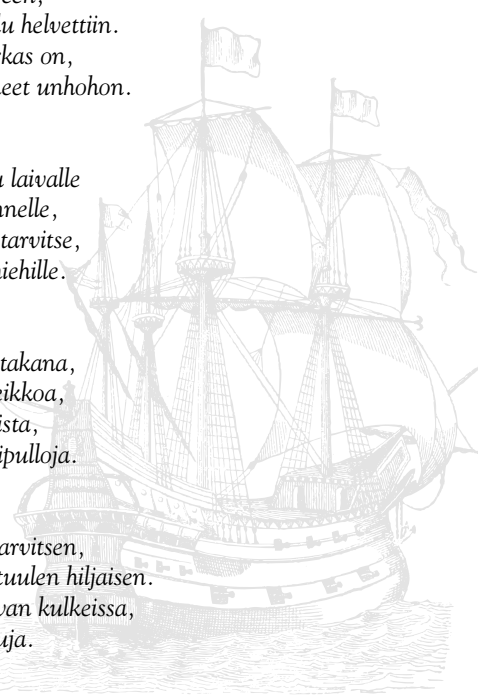
Kun illalla satamassa kerran kuljeksi,
olin tullut merta katsomaan, meri-ilmaa hengitin,
niin silloin vanhan kalastajan kuulin laulavan:
"Ei mulla paljon aikaa ole, kotiin haluan.
Öljykangastakkiin kietokaa minut,
laivatovereille kertokaa niin,
että mua ei enää täällä näy,
matkalle kohta käyn,
paikka, jossa tapaamme, on Fiddler's Green."

On tarinoista tuttu jo Fiddler's Green,
sinne kalastajat pääsee, jos ei joudu helvettiin.
Siellä delfinit uivat, yllä taivas kirkas on,
ja Grönlannin kylmät rannat jääneet unhohon.
Öljykangastakkiin...

Kun päivänsäteet lämpimästi osuu laivalle
ja kalat hyppii itsestään laivan kannelle,
saan olla jouten, huolta ei kantaa tarvitse,
ja kokki keittää kapyysissa teetä miehille.
Öljykangastakkiin...

Kun laituriin saavun pitkä matka takana,
siellä ohuttavat oottavat vanhaa veikkoa,
tytöt kaikki on kauniita, olut ilmaista,
ja jokaisessa puussa kasvaa rommipulloja.
Öljykangastakkiin..

Mä harppua ja sädekehää tuskin tarvitsen,
vaan merenkäynnin rauhaisan ja tuulen hiljaisen.
Saan soittaa vanhaa haitariani laivan kulkeissa,
ja takilassa tuuli mulle laulaa lauluja.
Öljykangastakkiin...

Shamrock 30 vuotta sitten

TEKSTI: Ari Lepoluoto / / KUVAT: Jan Alanco

JYVÄSKYLÄN

FOLKFESTIVAALIT 1984

Kansanmusiikin harrastus on Jyväskylässä varsin vireää. Yksi osoitus tästä oli jo neljättä kertaa järjestetty musiikkitapahtuma, Jyväskylän folkfestivaalit, jotka pidettiin 16.–17. maaliskuuta.

Toimintaa ylläpitäviä voimia ovat paikallinen folkyhdistys ja Jyväskylän yliopiston ylioppilaskunta. Festivaalien keskuspaikkana toimi ylioppilaskunnan ravintola Ilokivi, johon saadaan tarvittaessa sopimaan isokin tapahtuma kaksine esiintymispaikkoineen, kuten tämänvuotinenkin tapahtuma osoitti.

Kuullun musiikin kirjo oli tavanmukaisen laaja: rekkakuskioutrysta hillybillyn kautta kreikkalaisiin rytmeihin ja takaisin. Irlantilainen musiikki oli vahvasti esillä kolmen yhtyeen voimin.

KELTINHUOLTOA

Jyväskylää sanotaan Suomen kelttiläisimmäksi paikkakunnaksi, eikä syyttä. Löytyyhän nimistöäkin Keltinmäki, josta on kotoisin Jyväskylän mainittavin irlantilaisista musiikkia soittava yhtye, Keltinhuolto.

Keltinhuolto aloitti festivaalien irlantilaisen musiikin tarjonnan soittamalla perjantaina Ilokiven alakerrassa. Yhtye on ollut koossa puolitoista vuotta, jonka aikana ohjelmistoa on rakennettu irlantilaisten ja skotlantilaisten laulujen ja balladien varaan. Keltinhuolto esittää kappaleensa suomenkielellä, käännökset ovat pääosiltaan Ari Heinonsalmen käsialaa. Arin mukaan tekstien kääntäminen on perusteltua, koska musiikin hengen ja tunnelman valittaminen suomalaiselle kuulijakunnalle tapahtuu kuitenkin parhaiten suomenkielellä. Näihin asioihin Keltinhuolto onkin paneutunut laulutekstien muovaamisissa ja onnistunut siinä varsin hyvin.

SPAILPIN

Irlantilaisen musiikin harrastuksesta maailmalla on elävä esi-

Irlantilaista ranskalaisittain – Claude Bouillin (Spailpin)

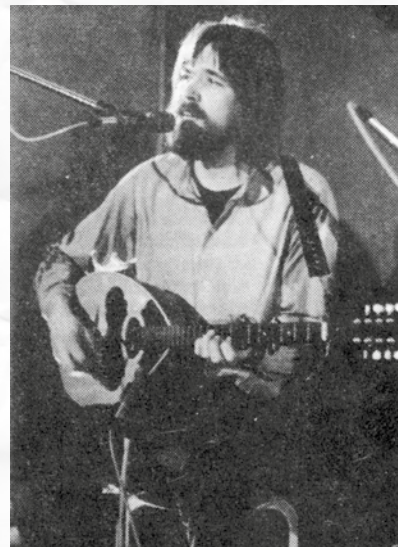
merkki Spailpin-yhtye USAlais-ranskalais-irlantilais-suomalaisine kokoonpanoineen. Yhtye käyttää banjoa sekä komppi- että soolo-soittimena, juuri tämä saattaa olla syynä siihen, että sointi jotenkin muistuttaa Suomessa aikanaan irlantilaisista musiikkia soittanutta Pihasoittajat-yhtyettä.

Jyväskylässä kuultu setti kertoo Spailpinin kehittyneen melko tavalla. Ohjelmistossa on mukana juuri niitä vanhoja irlantilaisia taistelulauluja, jotka saavat monen irlantilaisen musiikin ystävän sydämen tykkäämään kummasti.

Edellä mainitun Ari Heinonsalmen lisäksi yhtyeessä soittavat Päivi Kaakkurinjaara, Anja Pelttari, Pentti Rasinkangas ja Arto Julkunen. Instrumenttivalikoimaan kuuluu kitaroita, bouzoukeja, viulu, poikkihuilu, boran ja tietysti tinapillit. Kitarat on komppisoittimina jätetty taka-alalle, bouzoukien varjoon, minkä vuoksi yhtyeen sointi onkin hyvin heleä ja kevyt. Tämä on pelkästään hyvä asia, yhtye on pirteää kuultavaa.

SHANDRUMIA VAI KORKKIJALKAA?

Shandrum-yhtyeen taustalta löytyy aikanaan legendaarisen maineen saavuttaneita folk- ja country-yhtyeitä, kytkentöjä on mm.

Irlantilaista suomalaisittain – Pentti Rasinkangas (Jyväskylä)

Mayfloweriin, Viskiihteeseen ja Vanhaan Isäntään. Hoidettuaan aikansa Intimiteatterin "Richardin Korkkijalka" -näytelmän musiikkia on yhtyeen nimikin muuttunut muotoon Korkkijalka.

Korkkijalka edustaa epäilemättä Suomen taidokkainta irlantilaisen musiikin soitantaa, eikä ihme. Yhtyeen jäsenillä on takanaan vuosikausia kestänyt harrastus.

Korkkijalkaa kuultiin perjantaina Ilokiven yläkerrassa; ohjelmiston runko koostui irlantilaisista instrumentaaleista, mutta mahtui mukaan a'cappella-lauluakin. Poikien osaaminen ei jäänyt epäselväksi kenellekään.

Irlantilainen musiikki saavuttaa Suomessa jatkuvasti uusia ystäviä, tämä voitiin havaita tämänvuotisten Jyväskylän folkfestivaalien tarjonnassa. Pääkaupunkiseudulla on jo vuosikausia vaikuttanut useita yhtyeitä, mutta Jyväskylän kautta harrastus on voimakkaasti laajentunut muuallekin Suomeen. Jyväskylästä vielä sen verran, että mainitut folkfestivaalit eivät ole ainoa mandollisuus kuulla irlantilaista musiikkia kaupungissa. Ilokivessä on säännöllisin väliajoin järjestetty irlantilaisen musiikin iltoja, ja tupa on aina ollut kutakuinkin täynnä väkeä.

O'Malley's Irish Bar 5.12.1991. Finnish-Irish Societyn pikkujoulu.

Muistoja Finnish-Irish Societyn vuosilta

TEKSTI: OLLI PELLIKKA /// KUVAT: ANITTA PIIRAINEN

MINULTA ON USEIN KYSYTTY, miksi olen innostunut Irlannista. Vakiovastaukseni on aina: "Jotkut ovat Lapinhulluja, minä en ole sitä." Kysyjä on yleensä suu auki, mutta sitten ymmärtää. Minun juttuni on Irlanti, joidenkin Lappi.

Mistä sitten tämä innostukseni Irlantiin sai alkunsa? Sitä on vaikeaa sanoa. Muistan, että jo aivan lapsena näin Irlantiin sijoittuvia elokuvia ja niissä oli jotain sanomattoman kiinnostavaa ja kiehtovaa, nimenomaan ihmisissä.

Liityin Finnish-Irish Societyyn, joskus 60–70-lukujen taitteessa. En osallistunut juuri laajemmin toimintaan, koska asuin vielä silloin synnyinkaupungissani Turussa. Olin Turun Ylioppilasteatterissa

ja siellä lauloimme aika usein irlantilaisia lauluja. Tuota kautta innostuin irlantilaisesta kirjallisuudesta ja ryhdyin tekemään yleisen kirjallisuustieteen laudatur-työtä irlantilaisesta näytelmäkirjailija Séan O'Caseystä.

Irlannissa vierailin ensimmäisen kerran kesällä 1972. Kävin Dublinissa, Limerickissä. Killarneyssä ja Corkissa. Sieltä sitten jatkoin Englantiin ja sitä kautta Amsterdamiin, jossa osallistuin kansainväliseen katuteatterikurssiin ja nautin ihanaa hippielämästä!

Hain apurahaa Irlantiin ja vuonna 1974 sitten sainkin sellaisen. Opiskelin University College Dublinissa Anglo-Irish Studies -ohjelmaa. Samaan aikaan

ohjasin yliopiston ylioppilasteatterissa, Dramsocissa, kirjoittamani Pekka Puupää-näytelmän, jonka oli aikaisemmin ohjannut Turun Ylioppilasteatterissa. Nimi oli nyt "Willie Woodenhead".

Ensi-illassa oli mm. Séan O'Caseyn leski Eileen, jolta sain paljon tietoa graduani varten. Suomeen palattuani huomasin olevani aivan Irlannin lumoisessa. Turun Ylioppilasteatterissa ohjasin O'Caseyn "Punaisia ruusuja minulle". YLEen tein irlantilaisen musiikin ohjelmia.

Ollessani Porissa lasten- ja nuorten-kulttuurin läänintaiteilijana, ohjasin Porin Teatterinuorille J.M. Syngen näytelmän "Vihreän saaren sankari". Siitä on hyviä muistoja. Pääosassa oli sittemmin

Tavastian takahuoneessa 22.9.1993. Vasemmalta Olli Pellikka, Frank Boyle, T.T. Oksala ja Aarno Arvela.

Olli Pellikan ja Kristian Runebergin kirjan: "Dublin – kulttuuri-opas" julkaisutilaisuus 17.3.1993 O'Malley's Irish Bar.

mm. Jumalan Teatterissa kunnostautunut Jorma Tommila.

Irlannissa ja myös Skotlannissa kiertelin kesällä 1978. Porista muutin Helsinkiin 1981, kun sain paikan koulutusohjaajana Työväen Näyttämöiden liitossa.

Melkein heti löysin silloin upouuden O'Malley's Irish Barin ja tutustuin mm. Riitta Hakuliseen, Iris Mattilaan ja Suve Pääskeneeseen. Melko pian löysimme itsemme Finnish-Irish Societyn hallituksesta. Mukaan tuli muitakin uusia kasvoja, kuten Kirsti Westerlund, josta tuli puheenjohtaja. Pian minusta tuli puheenjohtaja ja sittemmin toiminnanjohtaja, jolloin Aarno Arvelasta tuli pitkäaikainen puheenjohtaja. Aloimme julkaista Shamrockia, joka aluksi oli pieni vahamonistuskoneella tehty lehydykkä. Olimme paljon tekemisissä seuran suuren veteraanin, Wille Zilliacuksen kanssa. Kesäjuhlat kuuluivat myös ohjelmaan.

Vuonna 1984 järjestimme seuran 30-vuotisjuhlat silloin suositussa Studio Juliuksessa. Uusi irlantilainen Suomessa, Frank Boyle esitti juhlassa irlantilaisten kirjailijoiden teksteihin perustuvan "Dublin Times" -esityksen. Kirsti Westerlund piti juhlapuheen ja käveli pöytästä ulos koskaan seuraan palaamatta!

Irish Festival in Finland järjestettiin ensimmäisen kerran vuonna 1986, jolloin pääesiintyjinä olivat Dé Danann ja Mary Bergin. Julkisuutta saimme paljon

sen vuoksi, että pyysimme festivaalimme suojelijaksi suosionsa huipulla olleen Neumannin. Tavastialla järjestimme ilta-päivällä ns. "limukeikan", jonne ovista ja ikkunoista tuli hirveä määrä Dingo-faneja!

Vuosien saatossa on mukana ollut monia legendoja, kuten The Dubliners, The Chieftains ja Mary Black. Kuitenkin suurimman vaikutuksen yleisöön tehnyt artisti, oli vuosina 1989 ja 1991 esiintynyt Christy Moore.

En koskaan unohda hetkeä, jolloin

Christy esitti laulun "Only Our Rivers Run Free". Yleisö oli niin vakuuttunut Christyn tulkinnasta, että unohtivat taputtaa. Aplodit tulivat vasta minuutin päästä, jolloin Christy sanoi: "Luulin, että menitte kaikki kotiin, mutta sitten tajusin, että tämä oli ainutlaatuinen hetki!"

Festivaalia järjestämme edelleen, mutta kauneimmat muistot ovat noista 80- ja 90-lukujen konserteista.

Tänä vuonna 60-vuotias seuramme on virkeä keski-ikäinen ja vuosia on varmaan paljon edessä.

O'Malley's Irish Barin lavalla 1.3.1990 esiintymässä ETC-teatterin Frank Boyle ja Jonathan Hutchings.

A BIG WOODEN POTTA IN THIS PLACE

IT HAS BEEN 60 years since the Finnish Irish Society was founded. Tempis Fuget. Doesn't time fly? It seems like yesterday when I was invited to come to the frozen north with a show on James Joyce's Ulysses to celebrate 30 years of the Society. My old theatre mentor Brendan Smith of the Olympia Theatre, told me when I happened to mention that I was going to Helsinki that he had been there.

- "Really?" I asked surprised and curious.

- "Oh yes!" he said reflecting as he always did while stroking his trademark goatee beard. After a pause he continued solemnly and sonorously.

- "I was producing and managing a tour of Michael Mac Liammoir's one man show..."

- "The importance of being Oscar?" I asked enthusiastically. Mac Liammoir's performance of Oscar Wilde was of course legendary and had been all over the world.

- "I believe so, yes, marvellous show much acclaimed." He said warming to his subject now.

His face lit up with the remembrance and his beady eyes flashed with vivid recollections as he continued.

- "Very conservative the Finns, you know. When Michael arrived at the airport resplendent in jet black dyed hair and full theatrical 5 and 9 theatre make-up in the middle of the day, they didn't know what to make of him. Kekkonen was President in those days. But oh, we had a fine old time. They treated us very well and the show was a tremendous success, as it was everywhere we went on tour. I remember after we left the theatre all the pubs, such as they, were closed. At the hotel we asked our hosts about the possibility of a small libation (a drink, you know) before retiring. We were whisked in a panic, into a cabi-

net room and asked nervously what we wanted. We told them by turns 'A gin', 'A vodka', 'A whiskey', 'A brandy' etc., then they, all of our new Finnish friends left the room. I thought I heard voices out front and a taxi leave. We waited and waited and speculated that they had left us alone here. It was a good half an hour, until they returned with a large crate and inside a bottle of gin, a bottle of vodka, a bottle of whiskey and a bottle of brandy. A hall porter arrived at the door behind them with some glasses and a bucket of ice. We had a fine old party that night; I can tell you. The next morning was not so vivid, however... Lovely people the Finns, fought the Russians, you know. Well, didn't we all..."

THINGS WERE alas different when I came 30 years ago. I remember we had to get bottles of Finnish Porter, in lieu of Guinness, from Alko for the show. I had to drink the stuff on stage with enthusiasm and relish. Best bit of acting I've done in years. But we had a fine old party afterwards and it still goes on.

Some years later. It was the year of the Dublin Millennium. I remember being in the Hotel Hysteria (as it was then known) at a Gala Banquet and being on the bill, so to speak, with one of my heroes Ronnie Drew and The Dubliners. Ronnie had had one or two drinks but was in fine form. In a room, we sat together, just the two of us waiting. I for some reason, too long to go into here, was dressed as a Viking. He put an arm around my neck and said in that deep growl of his legendary voice that he had something he wanted to tell me. "You're an actor Frank, you'll enjoy this." He then began to tell me a wonderful bawdy story about a Dublin madame who was taken to court on a charge of running a house of ill repute... ("That's a brothel"). Ronnie had heard the story first hand from

Michael Mac Liammoir and told or rather rein-acted it entirely doing a brilliant impression of the great Mac Liammoir's voice and mannerisms. It was the most surreal experience I ever had; to be in a room listening and watching the legendary Ronnie Drew telling a bawdy story about a bawd in the voice of the great actor Mac Liammoir.

- "I object! Yiz have no right to judge me!" says she. "Do you not recognise the court?" says the judge. "Sure of course I feckin do. Don't I recognise every feckin one of them, including your Honour."

I don't remember so much the story as being mesmerised by a terrific performance. Ronnie was a fine actor himself and told me of his son Phelem who was then just starting out in the business. Alas Ronnie, God rest him, has passed on now but I'm happy to see that Phelem of whom he was so proud, has become a fine actor and is by now well established in his own right.

The big wheel moves on.

I WAS HANGING around the National Museum the other day, as one does, just minding me own business, you know. When I happened to glance at the statue of the bear outside the front door. Wonder why that's there, I thought to myself. Someone put it there. But why? I suppose the answer will come to me one day. For the moment it's a mystery.

I was looking about for a fictional character when who should I see beyond the tram stop only the bold Bear or as some call him the Captain. "Ahoy there Bear!" says I. "Go about!" shouts he "Let's way anchor over there" he said pointing to a small gateway on the opposite side of the road. It took me a while to negotiate the traffic and get to the other side. When I caught up to him, he was gazing at the beautiful old buildings, beyond the little gateway, lost in thought. "Where have you been all these years?" says I "I haven't seen you since we had a woman president" "Koivisto? Ah, you know" says he "I've been on the high seas... sailing, sailing, sailing."

"Big changes around the town since then" says I. "I feel like a detective trying to get around town these days – Sam Shovel Private Eye"

He took a deep breath and handed me a cigarette. "I haven't been in the auld town for years but this building looks as good as ever." We looked and admired the creamy and rusty coloured walls of an old mansion house from a hundred and fifty years ago or more. Three buildings in fact, one small like a gatehouse to the right, one large in the centre and another to the left which is a coffee shop these days. As we talked, an old lady came out and began sweeping the steps below the little balcony. Relics of auld decency. "Aye, a grand old lady used to live there." "Did you know her?" says I. "She was well before my time, 120 years ago or more. Aurora Karamzin was her name." "Sounds kinda familiar, Aurora like in Borealis or the hospital?" Says I. "Both. She was a bright northern light and she built the hospital too. Rich from her first marriage she gave a lot to Finland. This lovely 'Villa Hagasund' was her town house designed by Ernst Lohrmann in 1843 with a view of Töölönlahti. Her great, great, great, great, granddaughter was an actress in Dynasty on TV." "How do you know all this?" I enquired in awe. "I pay attention!" says he.

AFTER A TIME we stepped to move on and the Bear glanced to the right. His eyes almost popped out of his head and his face grew pale with anger. "What the blazes is that factory doing there?" He was looking to the other side of the side road that leads down to the sta-

tion. The black as coal bare walls and the awkward sharp corner of the building loomed out of the misty morning. "Oh, that's not a factory," says I "that's the new Music house/talo!" "What kinda music could come out of that place?" says he. "It's an abomination to my sight!" he added. "An abomination to my sight too, but it looks better from the back." "I've seen its face, why would I want to look at its arse." "Get thee behind me Satan." says he. "And what was wrong with Finlandia-talo, over the way there, that we had to have this monstrosity blocking the view?" he slammed his fist into the palm of his hand as he spoke "I know what you men Bear, poor dear old Aurora, If she was here now she'd be rolling in her grave... But sure you know yourself, 'that's progress' as the Bishop said to the actress, or as the French President said to the actress" said I.

- "Let's stroll on, I've a thirst coming and lemonade won't fix it."
- "Right, lets get rid of the taste of this and head to O'Donoghues."
- "Sad to say O'Donoghues is no more Bear."
- "What the dick..."
- "Jep, progress again."
- "Well what about Mulligans?"
- "Gone to memory, long ago, is old Mulligans."

WE PAUSED looking up at the Parliament for a moment and then turned our backs on it. We walked passed the Music house and looking down my friend exclaimed in horror, "what happened to the wee railway magazines?" "That's all that's left, they burned it down..." says I "Who?" says he. "It's a mystery," says I. Big changes even there, the place is full of the PS party snapping at their heels. "They're all heals, if you ask me." What does PS stand for anyway?

Post Scriptum.

"AT LEAST some things don't change thought, Bear" says I "There's the Marshall Marski on his trusty steed delivering the post as always," I said lightly, trying to change the mood. By this time the Bear was about to burst a blood vessel.

- "What's that bloody barn doing there? Have they gone mad? Have they brought cows and pigs and hay into the

city? Have the farmers invaded and taken over or what?"

- "Calm down Bear, that's Kiasma!"
- "What?"
- "Kiasma. It's an art gallery. Modern art. They had a competition for the architectural design."
- "And this is what won?"
- "Well some people like it..."
- "Are they blind or what?"
- "Some very err interesting exhibits go on there."
- "Have you ever been at one?"
- "As a matter of fact, I have. It was very interesting, err, there was a lot of old boots and shoes in a corner. And splashes of paint on the wall and..."
- "You call that art? Old boots in a barn and excrement on the walls..."

WE CROSSED the road to get away to something more familiar and went round the back of Lasipalatsi and the old bus station. Not much change here; the old military barracks converted to a bus depot, but no buses and then into the square in front of Kamppi.

- "My goodness, last time I was here it was a hole in the ground with buses for Espoo."

- "Aye, that's progress. The buses are all underground now and shopping galore everywhere."

- "Whats that?"

- "What?" (He was pointing to a large wooden structure at the other side of the square.)

- "The big wooden Potta over there! What's that about? A Potta in this place."

- "No, it's not a toilet Bear. It's a kind of church. Very quiet, people can go in, sit down, contemplate, and pray."

- "It's a Potta, it's stupid. It shouldn't be here. It should be..."

- "Let's move on – it's progress."

- "Progress my royal Finnish arse."

As we entered O'Thornis on the hill we were ready for our drinks. But we had to wait a bit though. Some things really don't change... The Bear looked dismally around the bar and grunted.

As we waited, with the tongues hanging out of our heads, I heard someone ask what we thought of the New Guggenheim Museum that they're maybe planning to build down at the harbour...? "If she was here now, she'd be rolling in her grave."

HAPPY 60TH BIRTHDAY.

One weekend, one world of celebration

ST PATRICK'S WEEKEND 15TH - 17TH MARCH

 GUINNESS
#jointhecrowd

PLEASE ENJOY GUINNESS RESPONSIBLY. GO TO WWW.DRINKIQ.COM

The GUINNESS word, HARP device and associated logos are trade marks © Guinness & Co 2014.

1000 vuotta Clontarfin taistelusta

TEKSTI: KALEVI TOOSI

JOKA PÄIVÄ tulee kuluneeksi tuhat vuotta jostakin tapahtumasta, mutta harva tapahtuma muistetaan enää tuhannen vuoden kuluttua. Vielä harvempaa tapahtumaa on aihetta juhlavasti muistella 1000-vuotismerkkipäivänä.

Tänä vuonna on kuitenkin merkkipäivä, jolloin aihetta on. Huhtikuun 23. päivänä tulee kuluneeksi 1000 vuotta Irlannissa Dublinin lähellä Clontarfissa käydystä taistelusta, jossa irlantilaiset voittivat viikinkien armeijan.

Kelttien armeijaa johti Irlannin suurmestari Brian Boru, joka sai surmansa taistelun jälkeen, kun voitto oli jo saavutettu.

VIIKINKIEN ryöstö- ja valloitusretket Irlantiin alkavat 700- ja 800-lukujen vaihteessa. Viikingit eivät siihen aikaan vielä olleet kristittyjä. Irlannista sen sijaan oli tullut yksi kirjallisen sivistyksen ja kristinuskon pääkeskuksia läntisessä Euroopassa. Viikinkien ryöstöretkien mielisimpiä kohteita olivatkin Irlannin vauraat luostarit ja kirkot.

800-luvun puoliväliin mennessä viikingit olivat alkaneet perustaa pysyviä tukikohtia, talvileirejä ja kauppasatamia Irlantiin. Vähitellen monista näistä tukikohtista muodostui kaupunkeja ja useat Itä- ja Etelä-Irlannin suurimmat kaupungit (Dublin, Wexford, Waterford, Cork ja Limerick) ovat viikinkien perustamia.

Viikinkien valtakausi kesti n. kaksisataa vuotta. Koko Irlantia he eivät koskaan saaneet hallintaansa, vaan kelttien vastarinta jatkui vaihtelevin muodoin ja vaihtelevalla menestyksellä.

Alussa Irlantiin saapuneet viikingit tulivat Norjasta mutta myöhemmin heitä tuli myös Tanskasta. Sukupolvien saatossa viikingit assimiloituivat irlantilaiseen yhteiskuntaan, omaksuivat kristinuskon ja iirinkielen. Viikinkihallitsijoilla oli kuitenkin edelleen poliittista ja sotilaallista vaikutusvaltaa ja he hallitsivat isoa osaa saarta. Tämän ajan irlantilaistuneista viikingeistä on käytetty nimitystä Hiberno-

Norse. Viikinkien tärkein tukikohta oli viikinkikuninkaiden hallitsema Dublinin kuningaskunta.

Clontarfin taistelussa viikinkejä oli taistelemassa myös Brian Borun joukoissa.

IRLANTI EI viikinkivalloitukseen mennessä ollut vielä koskaan ollut yhtenäinen valtakunta. Saarella, jonka väkiluku tuohon aikaan oli alle 500 000, oli yli 150 kuningasta, jotka hallitsivat pienempiä tai suurempia maa-alueita.

Nämä kävivät usein keskenään sotia ja liittoutuivat eri tavoin toisiaan vastaan – ja viikinkivallan aikana myös viikinkien kanssa kilpailijoita vastaan.

Oli kyllä olemassa suurmestari tai suurmestarin arvonimi Ard Rí, mutta se oli pitkälti seremoniallinen, useinkin vain todellista valtaa.

Tämän tilanteen Brian Boru halusi muuttaa. Hän halusi yhdistää koko saaren yhtenäiseksi valtakunnaksi. Tämä oli hänen poliittisen ja sotilaallisen toimintansa johtotähti.

Brianin syntymävuotta ei tarkalleen tie-

detä, mutta hän on todennäköisimmin syntynyt vuoden 940 aikoihin. Silloin hän on ollut kuollessaan vuonna 1014 n. 74-vuotias.

Brian Boru oli paitsi sotapäällikkö, kuningas ja suurmestari, myös bard. Hän oli taitava harpunoittaja, ja sen muistona Irlannin vaakunakuvana on Brian Borun harppu.

Hän syntyi Killaloessa, joka nykyään kuuluu Claren kreivikuntaan. Hänen isänsä Cennedig oli pienen Dál Cais -klaanin päällikkö ja silloisen Thomondin kuningaskunnan kuningas. Isän kuoltua Brianin vanhemmasta veljestä Mahonista (Mathgamain) tuli kuningas. Mahon ja Brian saivat laajennettua dalcaissialaisten aluetta niin, että Mahonista tuli Munsterin maakunnan kuningas. Mahon joutui petoksen avulla vastustajiensa vangiksi ja hänet teloitettiin, jolloin Brian Borusta tuli lyhyen välivaiheen jälkeen vuonna 977 Munsterin kuningas.

Hänen päävastustajansa tuolloin oli Limerickin viikinkien hallitsija Ivar.

Brian sai kukistettua Ivarin ja surmat-

tua hänet (Limerickin viikingit olivat Brianin lapsena ollessa surmanneet hänen äitinsä ja useita muita Dál Cais -klaanin jäseniä).

SAATUAAN vahvistettua valtansa kotimaakunnassaan Brian Boru ryhtyi laajentamaan valtaansa Leinsteriin ja Connaught' hon. Tällöin hän ajautui konfliktiin suurkuningas Malachyn (Máel Sechnaill) kanssa. Tämän päätukikohta oli Meathin maakunta. Seuraavat viisitoista vuotta 982–997 he kävivät taisteluja vaihtelevalla menestyksellä. Vuonna 996 Brian sai alistettua Leinsterin hallintaansa. Tämän jälkeen Brian ja Malachy tekivät rauhan ja sopivat Irlannin jakamisesta keskenään. Brian sai saaren eteläosan (Munsterin ja Leinsterin ja niihin kuuluvat Hiberno-Norse -viikinkien alueet) ja Malachy pohjoisosan (Meathin, Connaught'n ja Ulsterin).

Jonkin ajan kuluttua kuitenkin Leinsterin kuningas Maelmordha ja hänen liittolaisensa Dublinin hallitsija Sigtrygg Silkbeard nousivat kapinaan Brian Borua vastaan. Brianin munsterilaiset joukot lähtivät piirittämään Dublinia ja saivat kapinan kukistettua.

Konflikti Malachyn kanssa jatkui, mutta Brianin asema vahvistui niin, että vuonna 1002 Malachy luopui arvonimestään ja Brian Borusta tuli Ard Rí.

OLLAKSEEN SUURKUNINGAS muutenkin kuin nimellisesti Brian Borun oli taivutettava jokainen yksittäinen pikkuruhtinas valtansa alle. Hankalinta tämä oli Ulsterissa, jossa vastarinta jatkui pitkään ja sitkeänä. Valtansa vahvistamiseksi Brian käytti myös Irlannin katolista kirkkoa ja vahvaa luostarilaitosta. Hän teki Ulsterissa sijaitsevalle Armaghin luostarille suurlahjoituksen ja julisti Armaghin Irlannin uskonnolliseksi pääkaupungiksi.

Leinsterin Maelmordha oli vain vastahakoisesti alistunut Brian Borun vallan alaiseksi. Vuonna 1012 hän nousi kapinaan ja sai liittolaisekseen yhden paikallisen hallitsijan Ulsterista. He hyökkäsivät Meathin maakuntaan, jonka hallitsija, entinen suurkuningas Malachy, joutui pyytämään apua Brianilta.

Vuonna 1013 Brian Borun ja hänen poikansa johtamat joukot piirittivät Dublinia, mutta heidän varastonsa olivat lopumassa ja heidän oli palattava Munsteriin.

Maelmordha tiesi, että Brianin joukot palaisivat takaisin. Hän ei ollut onnistu-

nut saamaan kapinalleen tukea muista maakunnista. Siksi hänen oli etsittävä apuvoimia Irlannin ulkopuolelta. Hän lähetti serkkunsa ja liittolaisensa, Dublinin hallitsijan Sigtryggin, noutamaan apua ulkomailta.

Sigtrygg purjehti Orkneyn saarille ja paluumatkalla Mansaarelle, jotka molemmat olivat jo kauan olleet viikinkien vallan alla.

Orkneyn saarten jaarlin Sigurd Hlodvirssonin ja Mansaaren Brodirin johtama laivasto saapui Dublinin lahdelle palmusunnuntaina 18. huhtikuuta. Taistelu käytiin pitkänä perjantaina 23. huhtikuuta aivan Dublinin pohjoispuolella Clontarfissa, joka nykyään on Dublinin esikaupunkialuetta.

Edellisenä iltana viikinkien laivasto suuntasi yllättäen takaisin merelle. Tämä oli kuitenkin vain juoni, jolla yritettiin uskotella, että he olisivat jättäneet Sigtryggin ja Maelmordhan joukot oman onnensa nojaan. Yöllä laivat palasivat ja rantautuivat takaisin Clontarfin rannikolle.

Brian Borun joukkoihin kuului myös viikinkipalkkasotureita sekä joukkoja Connaughtista kuninkaansa johdolla, sotureita Munsterista Brianin pojan Murchadin johdolla, dalcaissialaisia Murchadin pojan ja Brianin veljen johdolla.

Nämä olivat leiriytyneet Dublinin muurien ulkopuolelle.

Sen sijaan Meathin kuninkaan Malachyn joukot olivat saapuneet paikalle, mutta hän ilmoitti, että ne eivät osallistu taisteluun.

Ennen varsinaisen taistelun alkamista käytiin useita yksittäisiä kaksintaisteluja.

Itse taistelu kesti koko päivän. Se sujui alkuvaiheessa viikinkien armeijalle edullisesti. Brodirin miehet etenivät, kunnes kohtasivat Brianin veljen Wolf the Quarrelsomen. Hän ja Brodir ryhtyivät kaksintaisteluun. Wolf löi Brodirin maahan, ei saanut tapettua häntä mutta ajoi pakosalle, jolloin Brodirin miehet menettivät johtajansa. Jaarli Sigurd menetti henkensä yrittäessään suojella lippuaan. Hänen Odinin korppi-lipustaan (Raven Standard) kerrottiin tarinaa, että se toi voiton seuraajilleen mutta kuoleman kantajalleen. Taistelussa useita lipunkantajia tarinan mukaan kuolikin, kunnes enää kukaan ei halunnut kantaa sitä. Tällöin Sigurdin oli itse otettava lippunsa kantaakseen, ja kohta hänkin sai surmansa ja hänen miehensä jäivät vaille johtajaa. Taistelun kulun kääntynyt Brian Borun

joukkojen eduksi viikingit yrittivät palata takaisin laivoilleen. Ne olivat kuitenkin vuoroveden vaikutuksesta jääneet kauaksi rannasta ja paljon sotureita hukkui yrittäessään uida laivoilleen. Tässä vaiheessa myöskin Meathin kuningas Malachy toi joukkonsa mukaan taisteluun ja katkaisi pakotien viikingeilta, jotka yrittivät paeta Dubliniin kaupungin muurien turviin.

KUN VIIKINGIT oli jo ajettu pakosalle, Brodir, joka oli paennut Wolfia metsän suojaan, osui Brian Borun teltalle, jossa tämä tarinan mukaan oli polvistunut rukoilemaan. Brodir löi Brian Borun kuoliaaksi ja käski kertomaan miehille, että Brodir kaatoi Brianin. Hänen voittonsa jäi kuitenkin lyhytaikaiseksi. Wolf the Quarrelsome sai hänet kiinni ja hänet tuomittiin kuolemaan petturin kuolema: hänet sidottiin puuhun omilla suolillaan.

Clontarfin taistelun tilinpäätös oli erittäin verinen. Kummankin puolen joukkojen määrä oli ehkä n. 6000-7000 miestä. Brian Borun joukoista kuoli n. 4000 miestä, viikinkien armeijasta jäi henkiin vain n. 600. Viikinkien armeijan kaikki päälliköt kuolivat – lukuunottamatta Sigtrygg Silkbeardia, joka pysytteli koko taistelun ajan Dublinin muurien suojassa. Irlantilaistenkin puolelta päälliköistä kuoli suuri osa.

Brian Borun kuoltua Malachysta tuli uudelleen suurkuningas. Viikinkien soti-laalliselle ja poliittiselle vallalle Irlannissa taistelun tulos merkitsi loppua.

Brianin ja usean hänen sukulaisensa kuoleman seurauksena oli valtatyhjiö, joka johti maan takaisin paikallisiin sotiin maakuntien ja kuningaskuntien välillä.

LIITY FINNISH-IRISH SOCIETY RY:N JÄSENEKSI!

JOS HALUAT liittyä jäseneksi, maksa jäsenmaksu tilillemme ja lähetä nimesi ja osoitteesi osoitteeseen info@finnish-irish.fi tai soita numeroon 09 7539 808. Jäsenmaksu on 22 € ensimmäiseltä ja 7 € seuraavilta saman talouden jäseniltä. Maksa se tilillemme **Nordea FI81 2001 1800 0192 29** tai **Danske Bank FI47 8000 1700 1139 71**. Merkitse viestiin "Jäsenmaksu 2014" ja maksaneiden nimet ja osoitteet, jos mahtuu.

Jäsenetuina saat Shamrock-lehden neljä kertaa vuodessa, jäsenkirjeen, sähköpostitiedotteemme, alennuksia seuran järjestämien tilaisuuksien (kurssit, luennot) osallistumismaksuista ja konserttien pääsylipuista.

JOIN FINNISH-IRISH SOCIETY RY

IF YOU WANT TO join Finnish-Irish Society ry, please send your name and address to info@finnish-irish.fi or phone to 09 7539 808. The membership fee is 22 € for the first and 7 € for the following members of the family. Please pay it to our account **Nordea FI81 2001 1800 0192 29** or **Danske Bank FI47 8000 1700 1139 71**. Please write to messages (Viesti) "Membership fee 2014" and the names of the members paid, with address, if you can fit it.

With the membership fee you will get four issues of our magazine Shamrock, newsletters, email-newsletters, reductions of the tickets to the events arranged by Finnish-Irish Society and concert tickets.

Kuvia /// Photographs

ARVOISAT JÄSENET

Finnish-Irish Society ry täyttää vuonna 2014 kunnioitettavat 60 vuotta.

Juhlavuoden ohjelman suunnittelu on jo aloitettu ja yhtenä osana on vanhojen yhdistyksen toimintaan liittyvien valokuvien keräys.

Kuvia julkaistaan vuoden 2014 Shamrockin kaikissa neljässä numerossa ja yhdistyksen nettisivuilla.

Jos sinulla on tallessa ottamiasi kuvia vuosien varrelta, niin ottaisitko yhteyttä sähköpostilla:

shamrock@finnish-irish.fi

Kuvat voivat olla paperi- tai digikuvia. Paperikuvat skannataan ja alkuperäiset palautetaan, kunhan laitat mukaan osoitteellisen palautuskuoren.

Kuvia otetaan vastaan 31.5.2014 asti.

Terveisin Johtokunta

EN DISTINGUISHED MEMBERS

Finnish-Irish Society r.y. reaches in 2014 the respectable age of 60 years.

Anniversary program planning has already begun and one part of it is collection of old photographs.

Photos will be published in all four 2014 issues of the Shamrock magazine, and on the association's website.

If you have pictures from over the years, so would you contact us by email: shamrock@finnish-irish.fi

Images can be paper or digital photos. Paper images are scanned and the originals will be returned if you include an addressed return envelope.

Photos will be accepted until 31.5.2014.

Greetings Board

Fleminginkatu 19 B 57
00500 Helsinki
Puh./Tel. 09 753 9808
Fax 09 726 0012
Nordea FI81 2001 1800 0192 29
Danske Bank FI47 8000 1700 1139 71
E-mail: info@finnish-irish.fi
www.finnish-irish.fi

SHAMROCK

Päätoimittaja/

Editor-in-Chief

Olli Pellikka

Toimitussihteeri

Seppo Nousiainen

Toimitusneuvosto

Markus Asunta

Riitta Hakulinen

Seppo Nousiainen

Olli Pellikka

Paula Uitto

Ilmoitusasiat

Olli Pellikka, 09 753 9808
Ulkoasu, taitto- ja painopaikka
Elena Räsänen,
Offsetpaino L. Tuovinen Ky
www.tuovinen.eu
ISSN 0783-6775

OSASTOT/BRANCHES

Jyväskylä

Pj./Chair: Timo Hautala
Lehtorannantie 10 B 29
40520 Jyväskylä
Puh./Tel. 040 541 8645

Kuopio

Pj./Chair: Eila Kumpulainen
Telakkakuja 3 B 10
70100 Kuopio
Puh./Tel. 040 585 4528

Kaustinen

Pj./Chair: Jyrki Heiskanen
Ketuntie 13, 69600 Kaustinen
Puh./Tel. 06 860 4111

Oulu

Pj./Chair: Markus Lampela
Oivantie 7
90580 Oulu
Puh./Tel. 040 417 6414

Pori

Pj./Chair: Vesa Turvanen
Työmiehenkatu 1 as. 1
26100 Pori
Puh./Tel. 044 572 4392

Tampere

Pj./Chair: Sirpa Saari
Hampulankatu 23 B 7
33730 Tampere
Puh./Tel. 045 6797 839
sirpa.saari73@luukku.com

Turku

Pj./Chair: Mika Häkkinen
Emännänkatu 2 as 5
20780 Kaarina
Puh./Tel. 0400 806 386
www.finnish-irish.fi/turku

Ääneseutu

Pj./Chair: Pasi Peuranen
Vesakkotie 12, 44150 Äänekoski
Puh./Tel. 050 587 5371

JOHTOKUNTA 2014/ COMMITTEE 2014

Puheenjohtaja/Chairperson

Paula Uitto

Varapuheenjohtaja/

Vice-chairman

Seppo Nousiainen

Jäsenet/Members

Raija Anttila

Tea Byholm

Heli Gäsman

Kai Hinkkanen

Erkki Kiviluoto

Maarit Multamäki

Tero Niini

Tarja Väyrynen

TORNI

Läh. Finnish-Irish Society ry
Olli Pellikka
Fleminginkatu 19 B 57
00500 Helsinki
Finland

O'MALLEY'S

LIVE MUSIC

SPRING PROGRAM:

LA 8.3. DESIREE SAARELA & TRISKEL

MA 17.3. *Saint Patrick's Day* SHANNUA

PE 28.3. GREEN COTTAGE

LA 29.3. HOUSEPATTONS

LA 12.4. PELIMIEHET

KE 30.4. VAPPU | BULLETPROOF

SLAINTÉ! JOIN THE FUN!

O'Malley's
Yrjönkatu 26 | 00100 Helsinki
p. (09) 4336 6330
www.ravintolatorni.fi/omalleys

AVOINNA:
Ma-Ti 16-24 | Ke-To 16-01
Pe-La 14-02 | Su suljettu
Keittiö avoinna päivittäin 16-22